

РЕШЕНИЕ

№ 1230

гр. София, 28.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Красимира Милачкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **8327** по описа за **2013** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К.“, [жк], м. „Нова махала“ № 46, срещу Решение от 09.05.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав, по НАХД № 20151/2012г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-2302690 от 13.04.2011г. на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на дружеството е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 /две хиляда/ лева за извършено нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

Касаторът оспорва в цялост решението като постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в противоречие на материалния закон и при явна несправедливост на наложеното наказание. Излага доводи, че актът за установяване на административното нарушение е бил съставен от некомпетентен орган, в отсъствието на нарушителя и при неспазване на разпоредбите на ЗАНН. Посочва, че в НП не е посочена длъжността на лицето, което го издава, допълнен е текст, който не се съдържа в акта, както и не е обсъдено подаденото от дружеството

възражение. Към административната преписка бил приложен доказателствен материал, относим към друго лице П. Г., а не към Б. А., по повод което е наложена имуществена санкция на [фирма]. Лицето Б. А. не се е явил в предприятието за получаване на трудовото възнаграждение по смисъла на чл. 270, ал. 1 от КТ въпреки отправените от страна на работодателя покани, както и не е дал съгласие за извършването на банков превод на основание чл. 270, ал. 3 от КТ. Поради изплащане на дължимото трудово възнаграждение е следвало да се приложи разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ Претендира отмяна на решението на касационните основания по чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, респ. отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, редовно уведомен, не се представлява. Депозиран по делото е отговор вх. № 29418/23.07.2013г. по описа на Софийски районен съд, в който се излагат съображения за оставяне в сила на постановеното решение поради подаването на касационната жалба извън законоустановения срок, подписването ѝ от лице без активна легитимация, както и поради неоснователност.

Прокурорът намира, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, V-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд /вх. № 27910 от 11.07.2013г.; пощенско клеймо R PS 1151 000HU4 4 от 05.07.2013г.; пълномощно от 01.07.2013г./ от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

В случая актът за установяване на административно нарушение е съставен, а НП - издадено от компетентни административни органи на основание чл. 416 от КТ във връзка със Заповед № 3-0011/02.01.2010г., Заповед № 0425/22.12.2010г. и Заповед № 3-0390/23.11.2010г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция на труда”. По възражението, че в НП не е вписана длъжността на инж. Е. И. А., съдът приема наличието на технически пропуск в мотивите му, доколкото атакуваният акт е подписан от лицето, което го издава, в качеството му на директор.

Видно от Протокол от извършена проверка на 22.02.2011г. и 25.02.2011г., служителите на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, констатира неизпълнение на предписание от Протокол от извършена проверка на 10.01.2011г., именно в срок до 21.01.2011г. административнонаказаното юридическо лице е следвало да изплати дължимото на основание чл. 128, т. 2 от КТ възнаграждение за месец ноември 2010г. на Б. И. А.. Протокол от извършена проверка на 10.01.2011г. е съставен от инж. Е. А. и инж. К. В., като последната заедно с инж. Д. С. установяват факта на неизпълнението. Актът е съставен от инж. К. В. в присъствието на свидетеля Д. С., следователно – изпълнени са разпоредбите на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Възражението, че лицето А. е свидетел по установяване на нарушението се отхвърля като неоснователно, доколкото същото е присъствало при установяване неизплащането на дължимото възнаграждение и е дало предписание с Протокол от

извършена проверка на 22.02.2011г. и 25.02.2011г. АУАН № 23-2302690 от 25.02.2011г. е съставен поради неизпълнението на самото предписание, поради което се осъществяват съставите на две различни по вид нарушения. П. е индивидуализирано в достатъчна степен, както и обективизирано му в НП, подробно и коректно са описани деянието и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на акта е наложена имуществена санкция с НП № 23-2302690 от 13.04.2011г.

Не се възприемат като основателни и възраженията, че актът е съставен в отсъствието на нарушителя, доколкото по делото са приложени две призовки до дружеството и уведомително писмо от Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, относно явяване на представител на юридическото лице на дата 25.02.2011г. Нещо повече, актът е връчен в деня на съставянето му - 25.02.2011г., на управителя Г. И. Я..

Задължение на административнонаказващия орган е да провери съставения АУАН с оглед на неговата законосъобразност и обосновааност и да прецени възраженията и събраните доказателства. В тази връзка обаче, не е задължително да бъдат изложени подробни мотиви, защо органът приема за основателни или не възприема като такива направените възражения, с което не се ограничава правото на защита на наказаното лице – следователно, не е налице съществено процесуално нарушение в процедурата по разглеждане на административнонаказателната преписка. В тази посока следва да се има предвид, че дружеството разполага с правна възможност да оспори издаденото НП пред Районен съд и постановеното неблагоприятно решение, пред компетентния административен съд, като изложи подробно съждения относно установяване на нарушението с всички елементи на обективната и субективната му страна.

На основание параграф 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на КТ [фирма] има качеството работодател и при нарушение на трудовото законодателство следва да бъде подведено под административнонаказателна отговорност. Разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ вменява задължение на работодателя да изплаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа в установените срокове. Неизпълнението на предвиденото задължение е констатирано с Протокол от извършена проверка на 10.01.2011г., поради което е отправено и предписание от контролните органи. С Протокола от извършената проверка на 22.02.2011г. и 25.02.2011г. се констатира неизпълнение на предписанието, което е елемент от фактическия състав на санкционната норма на чл. 415, ал. 1 от КТ. Съгласно последната „който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева”, като в настоящия случай е наложено административно наказание от 2000 лева. За да бъде ангажирана отговорността на дружеството, обаче, е необходимо безспорно да се установи извършването на нарушението. Приложени по делото са писмо изх. № 0703/27.12.2010г. до Б. И. А. и девет броя протоколи за неявяване на работа на работника, подписани от секретаря и представител на охраната, от дати: 23.12.2010г., 29.12.2010г., 05.01.2011г., 10.01.2011г., 18.01.2011г., 27.01.2011г., 28.01.2011г., 25.02.2011г., 15.03.2011г. Представените доказателства в достатъчна степен обосновават извод, че работодателят е положил необходимите усилия да изпълни дадените му предписания, но е бил в обективна невъзможност поради неявяването на А. за изплащане на трудовото възнаграждение за месец ноември 2010г. На основание чл. 270, ал. 3 от КТ „трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки”, като при отправено писмено искане

трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. Видно от събраните по делото доказателства, писмено искане за превеждане на дължимото възнаграждение по банков път от Б. И. А. не е налично, следователно – изплащането е възможно единствено лично на работника в предприятието, където се извършва работата /чл. 270, ал. 1 от КТ/. Правилни в този смисъл са изложените от касатора съображения за различието в легалните дефиниции на място на работа, респ. предприятие /§ 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на КТ - всяко място - е всяко място - предприятие, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект и други подобни, където се полага наемен труд/, и работно място /§ 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на КТ - помещение, цех, стая, нахождение на машина, съоръжение или друго подобно териториално определено място в предприятието, където работникът или служителът по указание на работодателя полага труда си в изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение; редакцията от ДВ, бр.58 от 30 юли 2010г./, несъобразени в мотивите на оспореното съдебно решение. Видно от приложените по делото Вътрешни правила за работната заплата, чл. 13 – същата се плаща един път на всеки календарен месец, между 25-то и 30-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася плащането, следователно – изплащането на трудовото възнаграждение за месец ноември 2010г. е трябвало да бъде извършено между 25.12.2010г.-30.12.2010г., период, в който работникът не се явявал на работа. За удостоверяване на този факт са приложени разчетно-платежни ведомости за месец ноември 2010г., потвърждение за получени в пълен размер работни заплати за периода от октомври 2010г. до януари 2011г.

Изплащането на дължимото възнаграждение е осъществено на 17.03.2011г. чрез превод по банкова сметка, видно от приложени по делото писма до Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, банково извлечение и нотариално заверено уведомително писмо от работника А. от 15.03.2011г. Бездействието му е предпоставка за неизпълнение на предписанието на контролните органи от страна на [фирма], поради което на дружеството не следва да бъде наложена определената в размер на 2000 лева имуществена санкция. Дружеството е извършило необходимите действия за изпълнение на задължението си, респ. на отправеното му предписание, но при липсата на съдействие до 15.03.2011г. от страна на лицето Б. И. А. е възпрепятствано. Предвид описаната фактическа обстановка, въз основа на която се установи безспорно, че не е извършено нарушение по смисъла на чл. 415, ал. 1 от КТ, въпросът за маловажността на деянието не следва да бъде коментиран. Разпоредбата на чл. 415в от КТ /в редакцията ѝ към момента извършване на деянието – ДВ, бр. 58 от 30 юли 2010г./ не предвижда освобождаване от административнонаказателна отговорност, а налагането на административно наказание в многократно по-нисък размер. Налагането на имуществена санкция в размер от 100 до 300 лева е допустимо само при кумулативното наличие на две предпоставки, а именно: нарушението да може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от същото да не са произтекли вредни за работниците последици. Доколкото се установи, че административнонаказващият орган неоснователно е ангажирал отговорността на дружеството, то намаляването размера на имуществената санкция, недължима поради незаконосъобразността на НП, е недопустимо.

Видно от гореизложеното и предвид наличието на касационните основания на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК, настоящият съдебен състав намира, че постановеното съдебно решение следва да бъде отменено, респ. и атакуваното

наказателно постановление.

Така мотивиран и на основание с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 1 и ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София – град, V-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 09.05.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав, по НАХД № 20151/2012г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2302690 от 13.04.2011г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К.”, [жк], м. „Нова махала” № 46, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 /две хиляда/ лева за извършено нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.